

Sanatoriul de Nevroze din Săvârșin și de la Pârâul Rece

**Dr. Mircea Lăzărescu
Dr. Octavian Brumaru**

Sanatoriul din Săvârșin

Sanatoriul Național de nevroze din Săvârșin a luat ființa oficial în 1956 printr-o decizie a Ministerului Sănătății (MS) în clădirea ce fusese Castelul de vară a regelui Mihai I. Ideea era de a se crea o instituție la nivel național pentru odihna și refacerea persoanelor cu nevroză, pe prim plan fiind “nevroza astenică” care era teoretizată în acea perioadă ca baza acestui tip de patologie. Institutul național de neurologie a și întreprins un studiu sistematic în această direcție și a redactat, sub conducerea Acad.Kreidler o monografie intitulată “nevroza astenică”. Înființarea Sanatoriului din Săvârșin se încadra într-un plan național amplu de înființare a unor spitale de psihiatrie, care au și luat ființă în perioada 1955-1965 în locații ce avuseseră alte destinații. Acest fond spitalicesc constituie și în prezent baza spitalelor de psihiatrie din România.

Sanatoriul din Săvârșin a avut oficial 160 paturi și activitatea medicală a fost asigurată și coordonată inițial prin detașări a unor specialiști din alte centre. În acest program au fost implicați medici ca: dr. T.Stoenescu (Sibiu), dr. P. Cortez (București), dr. V. Alexandrescu (București), dr. Aurelia Sârbu (Cluj). Din 1961 a rămas constant la Săvârșin și a fost director cea mai mare parte a timpului dr. Artur Dan din Cluj. Prin aceasta s-a consolidat o legătură psihiatrică cu Clujul și cu mișcarea psihoterapeutică de aici, în care erau active dr. J. Bâlcea, specialist în hipnoză și training autogen Schultz și dr. I. Albin, specialist în tehnica “rêve éveillé” a lui Desoille și în hipnoză. După reîntoarcerea la Timișoara a Prof. dr. Eduard Pamfil s-a menținut legături strânse cu Catedra de Psihiatrie a Universității de Medicină Timișoara. Dr. Dan Artur, care

absolvise pe lângă medicină și Facultatea de filosofie din Cluj, a avut legături strânse cu oameni de cultură a "Cercului de la Sibiu" din perioada în care o parte din Universitatea din Cluj fusese mutată, în timpul războiului, la Sibiu. Aceste contacte au imprimat o notă cultural intelectuală întregii activități ulterioare de la Săvârșin.

Ca medici au mai funcționat la Sanatoriu în diverse perioade de timp dr. O. Hanganu, dr. Sanda Bârsan, dr. Ileana Marinescu, dr. I. Fulea, dr. T. Lohan, dr. Victoria Lohan, dr. M. Lăzărescu, dr. V. Babeș, dr. Bărcănescu. Fiind o unitate unică ca profil în țară, ea a fost frecvent vizitată de reprezentanți ai M.S., ca de exemplu de Directorul general V. Popescu și de medici psihiatri cu diverse funcții ca de exemplu dr. Meiu, dr. C. Bălăceanu-Stolnici, Constanța Ștefănescu Parhon, dr. G. Constantinescu și alții.

Ceea ce a făcut ca Sanatoriul din Săvârșin să joace un rol foarte important în istoria psihiatriei din România au fost activitățile de informare, de psihodiagnostic și psihoaterapie care s-au inițiat aici, ca premiere naționale.

Dr. Dan Artur a fost un intelectual de mare clasă, cult și performante. A avut un ritm de muncă intelectuală foarte activ și i-a antrenat pe toți colaboratorii în variate activități. Cunoscând foarte bine limba germană, a efectuat multiple traduceri din psihopatologia germană clasică și contemporană, care în acea perioadă ocupa poziția cea mai înaltă în plan internațional, înainte de ascensiunea celei de limbă anglosaxonă. Traducerile sale au fost din K.Jaspers, K.Schneider (Psihopatologia clinică și Tulburările de personalitate), Petrilowitsch, Mattusek, Conrad, Frankl etc. Sanatoriul fiind în bune relații cu principalele biblioteci din țară și în primul rând cu Biblioteca Centrală de Stat, cei din Săvârșin eram consultați la achiziția de cărți de specialitate și aveam prioritate la împrumutul cărților noi intrate în fond, care intrau apoi în regim de traducere. Textele erau multiplicare, astfel că din aceste traduceri, care au fost apoi efectuate de cât mai mulți medici ce activau aici, au fost de folos multor generații de psihiatri din întreaga țară. Erau multe lucruri de mare actualitate așa cum au fost textele din recent apărutele volume "Handbuch der Neurosenlehre und Psychotherapie" și "Psychiatrie der Gegenwart". Încă în 1990, când am întâlnit psihiatrii din Germania, mulți s-au mirat de cunoștințele ce le aveam despre psihopatologia clasică, deja din anii 60.

În materie de psihodiagnostic am exersat probe proiective ca Rorschach, TAT, Rosenzweig și Szondy. Existau la Săvârșin cele 10 planșe ale testului Rorschach. Personal am tradus din franceză tratatul lui Böhme, iar alt coleg cel al lui .....Făceam exerciții în grup de două ori pe săptămână, interpretând propriile noastre răspunsuri și cele ale pacienților. În acea perioadă, în 1963, nu am întâlnit decât două persoane din România care se mai ocupau de Rorschach, una la Cluj și alta în București. La fel am procedat cu Thematic Aperceptive Test (TAT) a lui Murray. Am împrumutat tratatul lui Murray de la Biblioteca Academiei și l-am tradus în mare parte. Dar ne-a fost greu să aplicăm testul exact după concepția autorului. În aceeași perioadă de TAT se mai preocupau dr.G.Ionescu din București, pentru o teză de doctorat. Proba Rosenzweig am aplicat-o de asemenea, dar limitat (pe aceasta am reluat-o la sfârșitul anilor 70 la Timișoara împreună cu dr.C.Furnică). Szondy era destul de bine cunoscut ca probă. Dr.Dan Artur își făcuse licența pe marginea “analizei destinului”, pe care o concepea autorul ca formă specială de psihoterapie. Împrumutând și traducând mai multe cărți a lui Szondy în anii 60, ne-am familiarizat cu interesanta concepție a legăturii între psihopatologie, civilizație și cultură. În sfârșit, de la Spitalul Central din București, am împrumutat setul MMPI, pe care l-am folosit apoi mult timp la Timișoara. O serie de probe proiective ca “desenul omului” și al “pomului” le-am obținut de la Institutul de expertiză a capacității de muncă din București condus de dr.Maurer, institut care avea o bibliotecă impresionantă.

Echipa din Săvârșin coordonată de dr.Dan Artur și-a lărgit astfel orizontul de investigare a suferindului nevrotic cu probe proiective, care completeau în mod nuanțat interviul și dialogul îndelungat ce-l purtam cu pacienții.

O altă direcție importantă în care Săvârșinul a jucat un rol important a fost dezvoltarea diverselor forme de psihoterapie. Tehnica de hipnoză și de relaxare se foloseau în acea perioadă și la Cluj, București și Iași. Trainingul autogen Schultz a fost adoptat de dr.Dan Artur, care a creat o bandă magnetică foarte sugestivă, folosind vocea sa pătrunzătoare. Cel mai mult s-au dezvoltat la Săvârșin tehnicile de psihoterapie în grup, în care a excelat dr.Octavian Hanganu. Baza o constituia metoda elvețianului Gugenbul-Craig a cărei carte a fost tradusă la Săvârșin și tehnica

aplicată în ședințe ce se țineau la 2-3 zile. Dar, metodologia a fost diversificată prin tehnica lecturii unei nuvele sau schițe ce aduce în prim plan o situație particulară, pe care grupul o dezbătea apoi. Precum și prin tehnica Corsini, ce constă în faptul că unul din pacienți stă cu spatele iar ceilalți îl bârfesc, fiecare membru al grupului trecând prin această experiență. Cele ce se discutau în grup, le reluam apoi în discuție în cadrul psihoterapiei individuale.

O altă metodă ce am început-o atunci la Săvârșin a fost logoterapia lui Frankl. Dr.St.Bălănescu din Sibiu, trecând pe acolo ne-a lăsat o carte a lui Frankl despre nevrozele noogene. Apoi dr.Dan Artur a tradus mai multe articole din Handbuch der Neurosenlehre pe marginea acestei metode și tehnici. Logoterapia practică atunci la Săvârșin am reluat-o apoi la începutul anilor 80 la Timișoara, de ea ocupându-se atunci și dr.C.Furnică. După 1990, școala lui Frankl s-a inserat la Timișoara prin d-na dr. Popa și cu suportul dr.Mircea Tiberiu. Apoi, M. Längle, urmașul lui Frankl la Viena, a înființat la Timișoara și în multe locuri din țară centre de "existenzanalise". S-au dezvoltat în paralel și centre care cultivă concepția inițială a lui Frankl. Primele momente ale acestei mișcări se plasează însă la începutul anilor 60, la Săvârșin.

În sfârșit, tehnica cea mai spectaculoasă de psihoterapie ce s-a dezvoltat la Săvârșin în anii 63, 64 a fost psihodrama Moreno. Dr.Dan Artur a tradus documentația de bază, ne-am instruit; și apoi am început ședințele, de două ori pe săptămână. Ședința avea un coordonator și un ego auxiliar: participau pacienți ce se înscriau voluntar. Există totdeauna și o asistentă, formată din pacienți și medici. Grupul activ alegea o temă, participanții o împărțeau în scenete, își alegeau rolurile și jucau. Pe parcurs, coordonatorul putea interveni pentru a cere rejucarea unor secvențe și schimbarea rolurilor. În sfârșit, la capăt, se făcea o analiză a tuturor evenimentelor: cine și de ce a ales tema, de ce a ales fiecare să joace un anumit rol, reacțiile pe parcurs etc. Ședințele se țineau de două ori pe săptămână. Iar în interval, continua psihoterapia individuală.

Psihodrama a avut în România și o istorie ulterioară. După desființarea Săvârșinului, dr.T.Lohan și-a făcut un doctorat pe marginea psihodramei la psihotici, cu experiența sa din Gătaia și București. La sfârșitul anilor 70 și în anii 80, dr.Fl.Gâldău a organizat la Spitalul din Jebel ședințe originale de psihodramă, cu

participarea psihoticilor și a personalului. Sedințele aveau durate prelungite. Apoi, din 1990, a venit în România G.Boria din Milano și a înființat, inițial la Gătaia, o școală de psihodramă moreniană de înaltă tehnicitate. Această școală s-a dezvoltat apoi la Arad, Sibiu, București și în alte centre. Intre timp, au apărut și alte școli de psihodramă de diverse orientări, un centru important fiind la Cluj, coordonat de dr.Albini, fiul celui ce s-a ocupat pe vremuri de hipnoză, în fiecare an se țin întruniri ale asociațiilor de psihodramă din România. Dar începutul a fost în urmă cu 50 de ani la Săvârșin.

În 1966 Sanatoriul de Nevroze din Săvârșin a fost desființat, înființându-se apoi unul similar la Pârâul Rece, al cărui prim director a fost dr.Bărcănescu, plecat din Săvârșin. Dr.Dan Artur împreună cu dr.T.Lohan și dr.Victoria Lohan s-au transferat la Spitalul de Psihiatrie Gătaia, nou înființat în regiunea Banat. Dr.Dan Artur a mers apoi la Timișul de Sus, unde a și decedat. Fam.dr.Lohan s-a transferat ulterior la București, unde a continuat tradiția psihoterapeutică de la Săvârșin. Dr.I.Fulea a mers la Spitalul din Lugoj iar dr.M.Lăzărescu la Clinica Psihiatrică din Timișoara, iar dr.O.Hanganu la Spitalul Central din București.

Sanatoriul de la Pârâul Rece

În 1966 Sanatoriul de Nevroze Săvârșin s-a desființat pentru a deveni casă de protocol de vânătoare, care însă nu a fost folosită efectiv de Ceaușescu. După revenirea în țară a regelui Mihai I, castelul i-a fost retrocedat.

În 1967 s-a înființat în locul Sanatoriului de la Săvârșin o instituție similară la Pârâul Rece, lângă Predeal, în două clădiri care fuseseră sanatoriu TBC.

Inițial au fost 130 paturi care au crescut ulterior la 204 paturi. Reducerile progressive ulterioare au condus la faptul că în 2011 să funcționeze cu 142 paturi.

Primul director a fost dr.Nicolae Bărcănescu, care venise din Săvârșin.

Din 1973 a fost director în mod continuu dr.Ovidiu Brumar, care din 2009 este director medical. Un număr important de medici au funcționat, perioade de timp variate, la acest Sanatoriu. Dintre aceștia au venit inițial de la Săvârșin dr.Lena David, Ileana Mănescu, Octavian

Hanganu. Au mai funcționat apoi: dr.Tudor Giurgiuca (până în 1983), Dr.Ovidiu Udrea (până la decesul său din 1993), dr.R.Rădulescu (până în 1977), dr.M.Manea (până în 1991), dr.D.Costin (până în 1993), dr.Mariana Aionesei (până în 2002). În prezent (2011) mai funcționează ca medici la Sanatoriu, în afara dr.Octavian Brumariu și dr.Carmen Visarion (din 1981) și dr.O.Andrescu (din 1993).

În Sanatoriu se internează cazuri din toată țara, trimise de specialiști, în special cu diagnostice din grupul tradițional etichetat ca nevroze. Ei beneficiază pe lângă tratamentul medicamentos și de psihoterapie, în contextul special climateric, relaxant din zonă, și de asistența psihologică, fiziokinetoterapie, socioterapie, arteterapie, fiind și în prezent (2011) solicitat intens în toată țara pentru rezultatele benefice.

Sanatoriul de Nevroze Predeal a jucat un rol important în istoria psihiatrică din România și prin funcția de cercetare și metodologie, fiind din 1975 baza clinică de cercetare a Institutului de Neurologie și Psihiatrie București. Această activitate a fost coordonată de prof.dr.Vasile Predescu. Pentru desfășurarea unor diverse activități la Predeal au fost detașați lunar cercetători ai Institutului ca: Constantin Enăchescu, Alexandra Retezeanu, Rodica Ionescu, Liana Oproiu-Giurgiuca, Bogdana Tudorache, Lucian Alexandrescu. S-au realizat astfel multe cercetări, mai ales în domeniul psihiatriei marginale și a recuperării capacității de muncă. Si centrul psihiatric metodologic Cluj a realizat schimburi de experiență cu Predealul prin doctori ca Mircea Birt și Irinel Lenghel.

Sanatoriul de Nevroze Predeal a fost și un important centru de învățământ și formare a specialiștilor sub coordonarea Catedrei de Psihiatrie din București, condus de Prof.dr.Vasile Predescu. Pentru a realiza stagii de formare cu stagiarii, la Predeal s-au deplasat în mod constant cadre didactice din București ca dr.Dan Prelipceanu, dr.Radu Mihăilescu, dr.Victoria Lohan, dr.Traian Lohan. O activitate unică în România a realizat-o la Predeal de Octavian Hanganu, prin formările în psihoterapie realizate aici cu rezidenții din București, în stagii repetate și prelungite.

La Sanatoriul de Nevroze Predeal s-au ținut și o serie de manifestări științifice memorabile.

În 1986 a avut loc aici a 2-a Conferință Națională de Psihiatrie judiciară, organizată de Prof. V. Predescu și prof. Moise

Terbancea. La aceste manifestări au participat nu doar psihiatri ci foarte multe cadre din justiție – judecători, procurori, avocați – din Ministerul de interne și din alte sectoare, realizându-se un dialog interdisciplinar de mare utilitate. Centrul de dezbateri interdisciplinare psihiatrico-juridice din Timișoara, condus de Prof. Dr. E. Pamfil și dr. Fl. Gâldău au avut atunci o contribuție memorabilă.

În 1991 a avut loc o reuniune științifică psihiatrică de nivel național, orientată spre psihofarmacologie și patronată de dr. Constantin Gorgos.

La Sanatoriul din Predeal s-au ținut repetate reuniuni de psihiatrie administrativă, organizate de Alexandru Popescu din Ministerul Sănătății, Director general al Direcției dezvoltării și organizării. Ele au reunit cadre administrative și medicale, cultivând ideea câștigării unor competențe complementare, specialiștii în administrație să aibă cât mai multe constante medico-psihiatrice iar medicii cu funcții de coordonare și organizare, cât mai multe cunoștințe din acest domeniu.

În sfârșit se poate menționa că tot la Predeal în vara anului 1990, s-a ținut reuniunea grupului de psihiatri care au elaborat programul și statutul Asociației Psihiatrice Române, recent înființată.

Anexa

La Pârâul Rece

Scriu azi, 13 august, la Pârâul rece, lângă Predeal. Tocmai am terminat eseul despre Cioran pe care mi-am propus să îl scriu în vacanță. Coborârea în alte țărâmurii, în alte straturi de timp, e interesantă și stranie. Timpul !!! Cioran, după ce a contactat veșnicia a simțit toată viața că participă la un final major de epocă, mai important decât istoria unei Europe centrată de creștinism, care pentru el intrase în agonie în sec.XVIII lea, Cioran s-a simțit o vreme ca un proroc hiperlucid ce are menirea să îi trezească pe ceilalți din somnolența lor. Apoi s-a resemnat. De fapt, cu toții își dădeau seama că se schimbă ceva esențial. Teoreticienii au chiar proclamat intrarea într-o eră postmodernă. Poate că tocmai aceasta voia să procească Cioran, sfârșitul unei modernități a timpului istoric, a cărei limite și caracteristici sunt deja ample și divers comentate. Perspectiva sa

pentru acest timp care se topește era cea a subiectivității trăite, în străfundurile căreia el a descoperit eternitatea, paradisul și pe Dumnezeu. Marea epocă a subiectivității se încheie! Clama el, ca și nebunul lui Nietzsche care vestea moartea lui Dumnezeu.

Si ce-i dacă se încheie?! Au spus oamenii. Trebuie să vină noi zei? Să vină! Impreună cu noii barbari! Poate. Fără prea multă interioritate, fără un centru clar de decizie, fără proiecte de viitor?! OK Dar de ce să ne pierdem în etichetări, au răspuns oamenii cu voioșie și nonșalanță.

Dacă stau să mă gândesc bine, parcă nu tot ceea ce a produs vechea lume, la finalul căreia am asistat personal, a dispărut. De exemplu muzeele.

Am impresia că ele chiar s-au extins. Europa întreagă pare a fi devenit un muzeu, vizitat de oamenii de pretutindeni. Într-un muzeu exponatele sunt de bine de rău, păstrate. Iar dacă cineva vrea să le privească, eventual să le studieze, treaba lui. Nu spune oare Cioran în scrisoarea sa către un prieten de departe că acesta e unul din avantajele democrației: te lasă în pace cu hobby-urile tale. Si așa, nimeni nun e oprește să ne ocupăm de Cioran și de trăirile sale. Au fost trăiri extatice în care el se simțea ancorat în veșnicie? Foarte interesant. Există o lungă tradiție a acestor trăiri speciale ale conștiinței, tradițional articulate cu extazul mistic? Se știe, iar documentele merită studiate cu atenție. E posibil ca trăirea extatică totalizatoare a absolutului să poată fi distinsă de sentimentul contactului cu divinitatea și a fuziunii cu Dumnezeu? De ce nu. Cazul Cioran, a acestui om de o extraordinară sensibilitate, inteligență și cultură, e o mărturie cu totul aparte pentru cine e preocupat de infrastructurile constitutive ale conștiinței. Conștiință care, pe poziția vechiului nous Aristotelian, diferențiază psihismul uman de cel animal. Să nu-l uită, pe Cioran, cu toate extazurile, plictisurile și minunățiile pe care le relevă scrierile sale.

Felul în care oamenii s-au gândit la ei însăși, la lumea umană, în vremile în care socotea că acest lucru merită să fie făcut, e un aspect pe care muzeele noastre actuale merită să îl păstreze cu grijă. De exemplu felul în care au meditate asupra timpului, Asupra eternității, asupra timpului istoriei, asupra prezenței în prezent, asupra devenirii. Pe vremuri, în tinerețea mea, în România se dădea o importanță considerabilă lui Hegel considerat ca părinte spiritual a

lui Marx, gânditor tipic al sec. XIX. Prin anii 60 operele sale au fost traduse cu grijă. Hegelianismul de stânga și apoi dialectica naturii a lui Engels aveau viziunea lor specială asupra devenirii. Evoluția se făcea în spirală, totul revenea, pe un plan superior. Apoi hegelianismul s-a ocultat la noi. În anii 80, deși Noica își publicase *Ontologia* în care devenirea și devenința sunt la loc de frunte, pe primul plan a trecut Heidegger, cu desocultura sa, cu prezentul prezentificării, ce intră apoi din nou în ocultare. Textele traduse de Liiceanu împreună cu Kleininger făceau furori, astfel încât Cioran îi scrie:

“În momentul în care Heidegger este fărât prin noroi peste tot în Occident, în România se vând 42.000 de exemplare dintr-o carte a lui. Povestesc asta peste tot și nimeni nu vrea să mă creadă. Trebuie să recunosc că e uluitor. Ce destin avem și noi?”

După care a venit și revoluția noastră și s-a încheiat și cu Heidegger.

Anul acesta, plimbându-mă prin Pârâul Rece văd vilele și pensiunile închise. La una, la care luam de obicei masa, nu aveau nici ciorbă nici bere. Doar piept de pui la grătar. În urmă cu doi ani era o vânzoleală mare pe aici, iar înainte cu trei ani, clădirile noi creșteau ca ciupercile după ploaie.

Cam așa zice și Heidegger cu ieșirea din ocultare și afirmarea prin prezență..pentru ca apoi să se reintre în ocultare. El vorbea despre ființă; dar poate fi valabil și pentru ființare. La radio se vorbește zilnic despre criză, peste tot în lume și desigur și la noi. Suntem de câțiva ani în criză mondială, se știe. Dar lumea nu a mai fost luată complet prin surprindere, ca în 1933. Criza e gestionată cumva, de bine de rău, cu faza de acalmie și cu răbufniri. China comunistă a ajuns a doua putere economică din lume, după SUA, campioana capitalismului. Am auzit zilele trecute la radio despre o comemorare a condamnării comunismului în România, ce a fost realizată în urmă cu câțiva ani. Ce e și cu etichetările astea. Dacă cineva s-ar declara acum communist la noi, ce ar zice cei din jur? Dar tot nu demult am auzit la știri că în Slovacia comuniștii au câștigat un procent remarcabil în alegeri și cochetează cu participarea la putere. Ca să treacă vremea uneori ascult și mă uit la știri, la radio și TV. Așa că anul acesta am urmărit și eu, ca toată lumea, revoltele populare din țările arabe. Și mi-am pus unele întrebări. Asta,

deoarece fiind contaminat prin Demiurgul cel rău de neabordări, sunt fascinate de o vreme de avântul psihologiei și psihopatologiei evoluționiste, plasată între abyssos și devenință. Darwinismul a fost o expresie tipică a secolului XIX, care l-a făcut pe Nietzsche să se gândească la supraom. El a fost apoi un timp neglijat. Dar cu progresele recente în genetică, paleontologie și cognitivism neuraționalist, la ora actuală e în top, și deschide niște orizonturi formidabile de cercetare și înțelegere pentru psihologie, antropologie și psihopatologie. Ce se întâmplă oare acum cu lumea aceasta în care nemulțumirile în masă, revoltele de stradă din lumea arabă care vrea să răstoarne revoluționar status quo social de acolo, sunt susținute din tot sufletul, cu toată forța mass media și, de ce nu, și cu arme de toate democrațiile occidentale? Iar mișcările populare se intend și în Europa, zilele trecute în Marea Britanie. Se prăbușește moneda euro, se fragilizează dolarul. În mod cert China comunistă de azi e altfel decât cea de pe vremea lui Mao, pe care am vizitat-o în 1978. Dar vom vedea oare în anii viitori apărând, pe un nivel superior al spiralei evolutive, pe lângă neoraționalism și neodarwinism și un neomarxism? Care să se pună în discuție și să analizeze hermeneutic, infrastructura socio-economică ce susțin funcționarea actuală a umanității actuale, a formelor de muncă, producție și reproducție lărgită, de acces la bunuri, proprietate și putere, ca să-mi aduc aminte despre ce se vorbea în jur în tinerețea mea. Sperând apoi că s-a încheiat cu astfel de probleme. Și că au rămas la ordinea zilei doar cele pytagoreiene, acordate pe muzică de menuet.

Plimbarea mea solitară de seară s-a încheiat. Și la fel vacanța. Vremea răcoroasă din ultima vreme a început să se încălzească la Pârâul Rece. Eu voi pleca însă, gândindu-mă la Cioran. La Cioran și la aroma vremurilor când povesteam despre el cu Noica.

Coborâri în timp. Amintiri.

Iulie August 2011
Arad-Zam-Pârâul Rece